

BRUSSEL, FEBRUARI 2014

Beste,

Onlangs kreeg ik een mail van de bijzondere Idan Hayosh, de Israëlische kunstenaar die werkt met duizend bommen en granaten, en op onze uitnodiging een onwaarschijnlijk vermakelijke vuurwerk-performance deed in Antwerpen enkele zomers geleden. Hij gaf een inkijk in de correspondentie met zijn vader over de wereld en kunst.

De vader schrijft hem na het aanschouwen van zoons laatste beeldhouwwerk:

“Idan...The work itself is quite impressive, I've checked the construction and it is very clean and well made. Also the name plate helped a lot.

However, for your next big piece, I suggest you might want to draw inspiration from more extreme cases of the “fear factor”, with topics such as:

...

Animal abuse; cars and drivers getting carried away by floods; illegal immigrants getting violently apprehended by authorities; unchecked terrorists wandering around the world looking for a target; countries pointing nuclear missiles at each other; loaded weapons in domestic homes; kids going to school carrying knives; alcoholics leaving bars with broken bottles in their hands; death by lightning; a tree falls down crushing a house with its tenants; exposed electricity as a death cause in pools; a drunk driver who runs pedestrians over; teenagers suicide because of unfulfilled love or social

pressure; accessible bridges as suicide spots; public property vandalism; death by tsunami; death by radioactive substances; death by avalanches... Maybe we leave some for our next correspondence, yes? ...”

Deze mail vat op onnavolgbare, komische wijze samen wat er gebeurt vandaag de dag in zowat alle openbare gesprekken, colloquia of kunstfora in Europa. Kunst en zijn ondraaglijk grote verantwoordelijkheid over de wereld waarin hij bestaat.

De vraagstelling van de vader, die me overigens even bijzonder overkomt als zijn zoon, is pertinent en het antwoord niet eenvoudig. In tijden van grote onzekerheid is de roep om helderheid nu eenmaal een niet te negeren signaal. De vraag naar de hiërarchie van de onderwerpen is een zeer klassiek gegeven dat steeds opnieuw radicaal terugkeert: het portret van de koning is belangrijker dan dat van de lakei, een landschap waardevoller dan een stilleven etc. Met het grote verschil dat het nu gaat over sociale onderwerpen tegenover het autonome beeld. In tijden waarin alles met elkaar in verbinding staat en sociale media op een zeer vulgaire manier de rol van moreel geweten op zich hebben genomen is het autonome beeld het nieuwe taboe. Toch is het autonome beeld uiteindelijk het ware doel van elke kunstenaar. Waarom reageert men er zo neerbuigend en zelfs vijandig op? Is het autonome beeld on-

nodig geworden in een tijd waarin niets meer op zichzelf mag bestaan, waarin alles interactief moet zijn en men alleen maar wenst te zien wat men heeft geleerd te zien? En is de hoop op de subversiviteit van het autonome beeld een ijdele gedachte?

Of wordt kunst hier verward met zijn presentatie? Wanneer het middel het doel wordt is de autonomie dan overbodig en zelfs gevaarlijk door zijn ogenschijnlijk waardeloos rendement?

Of is de kreet naar totale verandering van het leven en bijgevolg ook de kunst zelf toch niet zo ijdel?

Daar gaat dus de correspondentie tussen de vader en de zoon over. Het is troostgevend dat dit soort gesprekken overal ter wereld plaatsvinden. Troostgevend omdat het een klein bewijs is dat het autonome beeld altijd essentieel en zo moeilijk te bereiken is.

Ik vind het best dat kunstenaars zich compromitteren als het doel een betere wereld is. Maar ik weet zeker dat de compromisloze kunstenaar de enige ware is. Het compromis is me veel te modieus en daardoor niet meer waard dan de marsritmes van een oprukkend leger. Dat marsritme is goed voor de moraal en daardoor ook even snel weer vergeten als de buit na de strijd rijkelijk is.

Dit is niet cynisch, eerder realistisch.

Een zeer intens moment van ware ontroering heb ik onlangs meegemaakt in het Burgtheater bij een werkstuk onder leiding van Matthias Hartmann, *Die letzten Zeugen*, over de compromisloze aansluiting van Oostenrijk met Duitsland in 1938. Een honderdjarige joodse man die vooraan op het podium komt en zegt: *“Überleben ist ein Privilege, das verpflichtet.”* De duizenddriehonderd toeschouwers geven de oude man en de andere laatste getuigen een minutenlange staande ovatie. De oude man kijkt hen aan, toont terloops zijn handpalmen, haalt licht de schouders op als teken van overgave, en gaat weg. Ik weet zeker dat deze voorstelling jarenlang zal gespeeld worden. Misschien tot de laatste getuigen gestorven zijn. Deze ontroering was wezenlijk en had niks met kunst te maken.

Ach, ik wil zo graag invloed hebben op de wereld en zijn geschiedenis. Ik wil ook graag luisteren naar al die sociologen, filosofen en politici die weten hoe het verder moet met de kunst in deze wereld. Maar het is zo moeilijk. De zoektocht in elk werk dat ik maak leidt tot nu toe nooit tot een oplossing. De vragen die ik me stel zijn nog steeds niet beantwoord. De wereld staat er nog te veel buiten. Ik vrees dat heel veel kunstenaars het met me eens zullen zijn dat het zoeken naar het autonome beeld verdomd moeilijk is. En dat het autonome beeld altijd de wereld verandert maar nooit een antwoord geeft op al die vragen. En die tegenspraak is het ware probleem.

JL

AGENDA

BEGIN THE BEGUINE

John Cassavetes
WERELDPREMIÈRE

Regie: Jan Lauwers | Met: Sung-Im Her, Falk Rockstroh, Oliver Stokowski, Inge Van Bruystegem

Productie: Burgtheater i.s.m. Needcompany

1, 9, 10, 29 maart 2014

Akademietheater, Wenen
+43 1 513 2967

WHAT DO YOU MEAN WHAT DO YOU MEAN AND OTHER PLEASANTRIES

Maarten Seghers

Met: Maarten Seghers

Productie: Needcompany | In opdracht van FIDENA 2014 (Bochum)

21, 22 mei 2014

FIDENA, Bochum
+49 234 4 77 20

MARKTPLAATS 76

Jan Lauwers

Met: Grace Ellen Barkey, Anneke Bonnema, Jules Beckman (vervangt Emmanuel Schwartz), Hans Petter Dahl, Julien Faure, Benoît Gob, Sung-Im Her, Romy Louise Lauwers, Maarten Seghers, Mohamed Toukabri (vervangt Yumiko Funaya), Catherine Travelletti, Jan Lauwers, Elke Janssens

Productie: Needcompany | Coproductie: Ruhr-triennale, Burgtheater (Wenen) en Holland Festival (Amsterdam)

7 mei 2014

Tanz und Theater, International Festival, Freiburg
+49 761 49 68 888

MUSH-ROOM

Grace Ellen Barkey

Concept: Lemm&Barkey | Gecreëerd met/performed door: Julien Faure, Romy Louise Lauwers (vervangt Yumiko Funaya), Benoît Gob, Sung-Im Her, Maarten Seghers, Mohamed Toukabri, Catherine Travelletti

Productie: Needcompany | Coproductie: PACT Zollverein (Essen) en Internationales Figurentheater-Festival (Erlangen)

6 maart 2014

De Velinx, Tongeren
+32 12 800040

12, 13 maart 2014

Vooruit, Gent
+32 9 267 28 28

15 maart 2014

CC Strombeek
+32 2 263 03 43

26, 27 maart 2014

Monty, Antwerpen
+32 3 238 91 81

RAAR? MAAR WAAR!

Lemm&Barkey

Gecreëerd met/performed: Benoît Gob, Sung-Im Her, Maarten Seghers, Mohamed Toukabri, Catherine Travelletti

Productie: Needcompany | Coproductie: Bronks

4 maart 2014

Krokusfestival, CCHA, Hasselt
+32 11 22 99 33

23 maart 2014

Storm op Komst, De Warande, Turnhout
+32 14 41 69 91

THIS DOOR IS TOO SMALL (FOR A BEAR)

Grace Ellen Barkey

Choreografie: Grace Ellen Barkey | Beeldconcept: Lemm&Barkey | Muziek: Rombout Willems | Gecreëerd met/performed door: Misha Downey, Julien Faure, Yumiko Funaya, Benoît Gob, Sung-Im Her, Maarten Seghers

Productie: Needcompany | Coproductie: ImPuls-Tanz (Wenen), PACT Zollverein (Essen), kunstlerhaus mousonturm (Frankfurt) | In samenwerking met Kaaitheater (Brussel)

16, 17, 18, 19 april 2014

Festival Iberoamericano de Teatro de Bogotá
+57 2174577 1070

DE KAMER VAN ISABELLA

Jan Lauwers

Met: Viviane De Muynck, Hans Petter Dahl, Anneke Bonnema, Benoît Gob, Misha Downey, Julien Faure, Taka Shamoto, Sung-Im Her, Maarten Seghers, Jan Lauwers, Elke Janssens, Lemm&Barkey

Productie: Needcompany | Coproductie: Festival d'Avignon, Théâtre de la Ville (Parijs), Théâtre Garonne (Toulouse), La Rose des Vents (Scène Nationale de Villeneuve d'Ascq), Brooklyn Academy of Music (New York) en welt in basel theaterfestival | In samenwerking met Kaaitheater (Brussel)

19, 20 maart 2014

International Festival of Contemporary Theatre Homo Novus, Kipsala International Exhibition Center, Riga
+37 167228477

29, 30 april 2014

PACT Zollverein, Essen
+49 201 289 47 00

THE OHNO COOPERATION CONVERSATION ON THE O.H.N.O.P.O.P.I.C.O.N.O. TAUTOLOGY

OHNO Cooperation

Met: Maarten Seghers en Jan Lauwers

Productie: Needcompany | In opdracht van FIDENA 2014 (Bochum)

21, 22 mei 2014

FIDENA, Bochum
+49 234 4 77 20

18 VIDEOS

Lemm&Barkey

11, 12, 13, 14, 15 maart 2014

19, 20, 21, 22 maart 2014

25, 26, 27 maart 2014

Monty ABN, Antwerpen
+32 3 238 91 81

21 februari – 17 april 2014

The Ever Changing Body deel II, CC Strombeek
+32 2 263 03 43

NEEDCOMPANY

ARTIST-IN-RESIDENCE

BURGTHEATER SINDS 2009

DE KOMENDE MAANDEN BIJ NEEDCOMPANY

Needcompany schoot met **Needlapb XX** een wild jaar op gang. Zij die het meemaakten waren in Frankfurt getuige van de aanzet van nieuw werk van Jan Lauwers, Maarten Seghers, MaisonDahlBonnema en Grace Ellen Barkey met het Needcompany ensemble.

Deze creaties worden in de loop van de komende maanden op u losgelaten. De eerste repetitiedag van **Begin the Beguine**, de nieuwe Burgtheaterproductie in een regio van Jan Lauwers, vond plaats op 9 december 2013, eveneens de verjaardag van wijlen John Cassavetes. De legendarische cineast schreef *Begin the Beguine*, genoemd naar de evergreen van Cole Porter. Het is een donkerzwarte schitterende allegorie over liefde en dood, Eros en Thanatos, geschreven vlak voor zijn dood. Het project geraakte nooit verder dan de voorbereidingsfase. De Duitse uitgever S. Fischer Verlag heeft, met instemming van Faces

Distribution, aan Jan Lauwers gevraagd om de creatie van dit meesterwerk 25 jaar na datum op zich te nemen. Lauwers is geen repertoire-regisseur die waarde scheidt uit het reproduceren van een Cassavetes-script. Zijn aanpak draait om de creatie van iets nieuws en betoont op geheel eigen wijze eer aan het genie van Cassavetes. Ontdek het in een meesterlijke cast met Sung-Im Her, Falk Rockstroh, Oliver Stokovski en Inge Van Bruystegem op de wereldpremière van 1 maart.

“The most difficult thing in the world is to reveal yourself, to express what you have to. As an artist, I feel that we must try many things - but above all, we must dare to fail. You must have the courage to be bad - to be willing to risk everything to really express it all.”

- Cassavetes

De volgende Needcompany-première wordt gedragen door de schouders van Maarten Seghers. **What do you mean what do you mean and other pleasantries** is een solo van 65 minuten en 42 seconden die het midden houdt tussen pure stand-upcomedy, performance art en beeldende kunst. Het publiek in Frankfurt lag in een deuk en zag slechts een fractie van de waanzin die Seghers bij de première op 21 mei in FIDENA Festival afvuurt. Langs schijnbare absurditeit legt Seghers de kunstpraktijk op gevatte en onnavolgbare wijze bloot. In deze uitnodigende fantasiewereld transformatoren de sculpturen die hem omringen tot acteur, instrument en getuige. Dit wilt u gezien hebben.

MaisonDahlBonnema sluit het rijtje première af met de concertperformance **Rhythm Conference feat. Inner Splits**. Makers Hans Petter Dahl en Anna Sophia Bonnema ontvouwen op scène een gebalde hypnotiserende conference, samen met de Zwitserse performers Nicolas Field en Catherine Travelletti. Lichamen trillen aangevuurd door de live drums van Field. Stemmen en vibraties dragen de ruimte en brengen je in trance.

“We zeggen nee tegen bestaande vormen en afspraken, en gaan op zoek naar het monsterlijke, het niet presentabele, in een poging te ontsnappen aan de overheersende kapitalistische consensus, of het nu de esthetiek van het mooie en het nieuwe is, of de sociale communicatiecodes.”

– Dahl en Bonnema

In maart stoken Grace Ellen Barkey & The Residents het vuur op onder de **MUSH-ROOM** invasie. Het zal knetteren op verschillende plaatsen in Vlaanderen, want deze dansvoorstelling houdt halt in Tongeren, Gent, Strombeek en Antwerpen. De muziek die het Amerikaanse kunstcollectief The Residents speciaal voor deze voorstelling schreef werd na de succesvolle cd nu ook uitgegeven op vinyl.

“Je hallucineert zonder ook maar één paddenstoel te eten. Commedia del funghi, jawel.”

– De Morgen

In CC Strombeek en in Monty zal het video-werk van Lemm&Barkey getoond worden. Hierin worden bijna terloops beelden geconstrueerd en gedeconstrueerd. Menselijke figuren worden vormen, materie wordt lichaamsdeel, aarzeling wordt erotiek. In CC Strombeek gebeurt dat in het kader van de tentoonstelling *The Ever Changing Body*, een drieluik onder leiding van curator Luk Lambrecht, waarin ook kunstenaars Thomas Ruff, Marie-Jo Lafontaine en Jacques Charlier vertegenwoordigd zijn.

Raar? Maar waar! van Lemm&Barkey is op weg om jonge harten te veroveren in Hasselt en Turnhout. In deze dansvoorstelling voor alle leeftijden brengt Grace Ellen Barkey bewust de lach op de voorgrond in een wonderlijk decor van Lot Lemm. **Marktplaats 76** en **De kamer van Isabella** van Jan Lauwers worden getoond in Freiburg, Amiens, Châlons-en-Champagne, Riga en Essen. **This door is too small (for a bear)** van Grace Ellen Barkey gaat intercontinentaal en staat in Bogotá.